

Achter de refuge mogen we onze tent zetten op een vlak stukje grasland. Er zijn maar een tiental mensen die overnachten in de hut. Het contrast met de Tour du Mont Blanc en de GR 5 is groot. Hier overheerst de rust. Tijdens het opzetten van de tent heeft Henk een tentstok gebroken. Gelukkig heeft hij nog een herstellingskit bij waarmee hij het euvel kan herstellen.

Maandag 4 juli 2011

- Van : refuge de la Balme 2.009 m
- Naar : Montchavin 1.181 m
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 534 m
- Dalen : 1.017 m
- Duur : 4 uur

Als Henk wakker wordt zit zijn rechter oog volledig dicht gekleefd door de etter. Hij dient met water de etter op te lossen om zo zijn oog terug open te krijgen. Hij heeft nu ook koorts en keelpijn en moet hevig hoesten. Ook zijn zicht gaat nog verder achteruit. Hij denkt dan ook aan opgeven. Vandaag is het echter een korte dag en overnachten we op een camping in een dorp. We zullen, bij aankomst, nazien of we al dan niet een arts kunnen raadplegen.

We passeren het bergdorpje Valezan dat gelegen is op een hoogte van 1.186 meter. Dit dorpje telt slechts 157 inwoners. Uiteraard kent iedereen hier iedereen en weet iedereen alles van iedereen.

Ook de was wordt nog met de hand gewassen in de plaatselijke wasplaats.

In elk dorp of gehucht kan drinkbaar water bijgetankt worden. Uiteraard maken ook wij hier gebruik van. Dit water is niet alleen zuiver maar ook fris en smakelijk.

Een middagdutje moet kunnen, ondanks het vele werk dat nog staat te wachten.

Ludwig, is dat nu een oog van
een zebraard dat ik zie?

Nog wat geduld
Henk, straks gaan
we naar de dokter.

Rue de la Soif of de “Dorststraat”. Ondanks het slechte zicht van Henk heeft hij dit bordje wel gezien.

Het is middag als we toekomen op de camping. We maken er gebruik van de wasmachine en van de droogkast. In het toeristisch bureau doen we navraag of we een arts kunnen raadplegen. Deze namiddag om 16.00 uur doet er een vrouwelijke huisarts raadplegingen in het nabijgelegen dorp. Het toeristisch bureau geeft ons een dagkaart waarmee we gratis de bus kunnen nemen heen en terug. Om 16.00 uur staan we aan de deur van de dokter. We zijn de eersten. De arts onderzoekt Henk grondig. Hij heeft inderdaad een oogontsteking maar ook een keelontsteking en ontstoken sinussen. Al deze ontstekingen zouden het gevolg zijn van de kwetsuur aan het oog. Medicijnen wil ze niet voorschrijven omdat ze niet zeker weet wat er aan de hand is met het oog van Henk. De arts neemt telefonisch contact op met een oogarts uit Bourg-Saint-Maurice. Maar deze arts kan en wil via de telefoon geen diagnose stellen. We dienen morgen om 16.00 uur bij de oogarts te zijn.

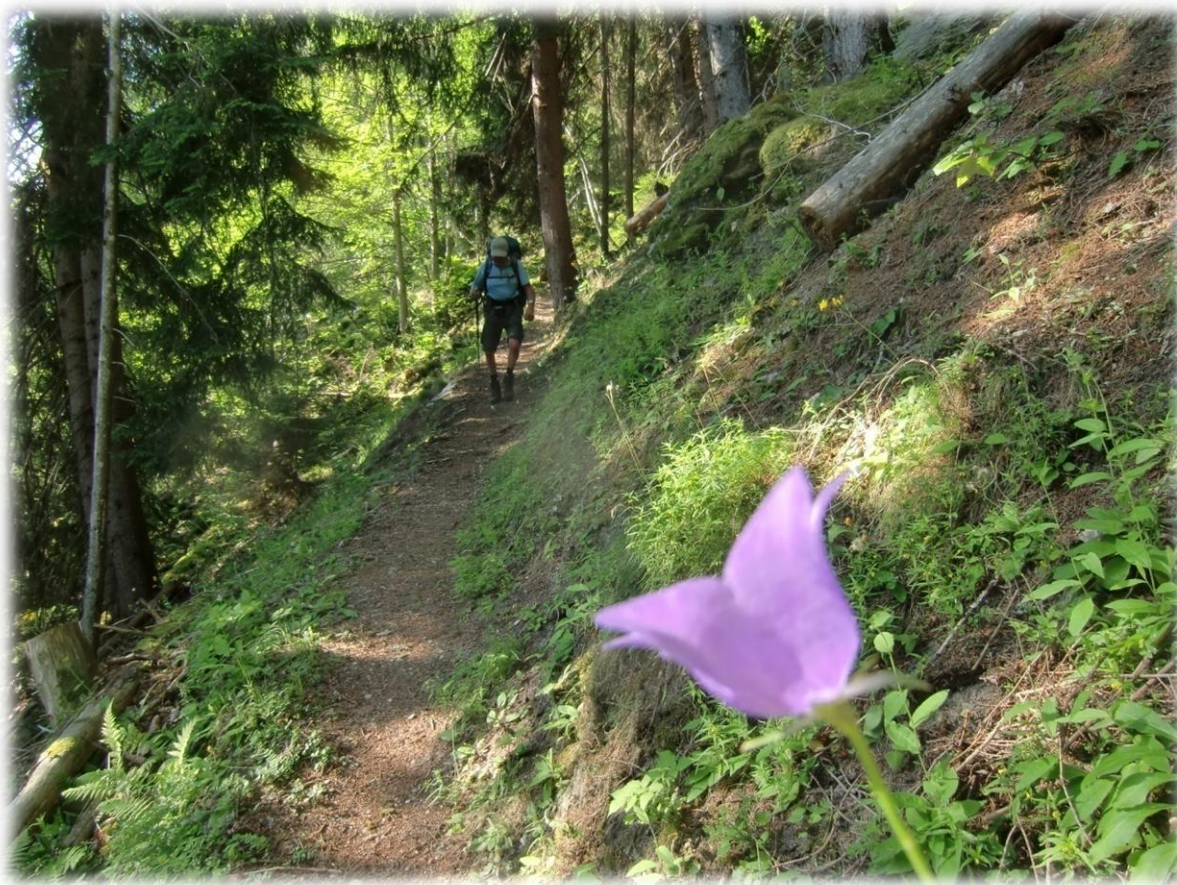

Dinsdag 5 juli 2011

- Van : Montchavin 1.181 m
- Naar : refuge du Col-du-Palet 2.581 m
- Afstand : 19 km
- Stijgen : 1.726 m
- Dalen : 289 m
- Duur : 8 uur

We bestuderen de topo en we zien dat we een tiental kilometer kunnen stappen tot de refuge – porte de Rosuel. Deze ligt aan het einde van een dal en men kan tot daar met de auto komen. Van daaruit moeten we dan nog vier uur klimmen naar ons eindpunt refuge du Col-du-Palet. In de refuge-porte de Rosuel gaan we vragen of we er onze rugzak mogen achterlaten voor een paar uur en gaan we van daaruit met een taxi naar de oogarts.

Van in Bellentre maakt de GR 5 een vork tot Le Moulin alwaar de GR 5 terug samenkomt en verder gaat langs een en dezelfde weg. Wij hebben gekozen voor de rechter vork via Montchavin. De afstand is ongeveer gelijk als deze van de linker vork.

In 2003 heeft zich in deze buurt een koppeltje gieren gevestigd. Het paar is er gebleven en heeft zich vermenigvuldigd. Momenteel zijn er al 18 gieren in het gebied. Natuurverenigingen leggen op gepaste tijden een of meerdere kadavers in het leefgebied van de gieren. Men vermoedt dat de gieren terug zullen weg trekken indien men niet zorgt voor bijkomend voedsel. Wijzelf hebben echter geen enkele gier kunnen bespeuren.

We mogen van de uitbaters van refuge Rosuel onze rugzakken achter laten in de refuge. We bellen een taxi en laten ons naar Bourg-St-Maurice brengen. Om 12.00 uur zijn we bij de oogarts. Er zit nog een dame in de wachtzaal. We vermoeden dat het de laatste patiënte is voor de middagpauze van de arts. Enkele minuten later laat de arts de dame het dokterskabinet binnen. De oogarts vraagt ons wie we zijn. We leggen hem de toestand uit, dat we eigenlijk maar een afspraak hebben om 16.00 uur maar dat dit voor ons een probleem is. Dat we nog één uur met de taxi terug moeten en dat we dan nog vier uur dienen te stappen. De arts trekt wat grimassen maar doet ons toch teken om te blijven zitten. Een tiental minuten later worden we binnen gelaten in het kabinet van de arts die Henk zijn ogen grondig onderzoekt. Door de inslag van de tak in het oog van Henk is er een vlies los gescheurd. Het is een rechthoekig vlies dat nog aan een zijde vasthangt. Het afgescheurde vlies bedekt zowat 70% van de iris. Hierdoor dat Henk uit dit oog nauwelijks nog wat ziet. De arts schrijft de nodige medicatie voor. Om de twee uur moet Henk twee soorten druppeltjes in het gekwetste oog doen. 's Morgens en 's avonds dienen er nog andere druppels in het oog gedaan te worden en 's avonds voor het slapen gaan een zalfje. Ook een hoop pillen dienen geslikt te worden. Maar Henk mag de tocht verder blijven zetten. Het zal wel drie maand duren eer het vlies terug is aangegroeid.

Na het bezoek aan de oogarts is het wachten tot 14.30 uur tot de apotheek open gaat. Vervolgens nemen we een taxi terug naar de refuge Rosuel. De taxi kost Henk 120 euro. In de refuge nemen we onze rugzak op en rond 15.30 uur vertrekken we naar ons eindpunt van de dag.

Doordat we zo laat nog op weg zijn naar de hut is er weinig volk op de baan. Hierdoor zien we wel regelmatig in de verte hele kudde gemzen. Ook heel wat marmotten lopen rond in de buurt.

We passeren de zomerverblijfplaats van een boerin. Zes weken per jaar woont ze hier. De koeien zijn er nog niet. Deze moeten nog komen. We mogen een foto nemen van het interieur van de hut. Enkel het aller noodzakelijkste is er aanwezig.

De marmot is familie van de eekhoorns en is een knaagdier. Ze is beschermd doch in de buurt van de hutten mag ze verdelgd worden omdat de marmot ook gangen graaft en hierdoor ook funderingen ondergraaft. In de winter neemt de marmot een winterslaap in een van zijn talrijke hollen. Na de winterslaap heeft de marmot zowat de helft van zijn gewicht verloren. Van het vet van de marmot wordt ook zalf gemaakt voor een te droge huid. Het is een sociaal dier die in familieverband leeft. Ze communiceren door een fluitend geluid te maken. Historici wijzen er echter op dat de marmot, nog voor de rat, de builenpest heeft verspreid. Hierdoor heeft de marmot miljarden mensenlevens op zijn geweten en komt ze op de tweede plaats, na de malariamug, als meest dodelijkste dier. De marmot kan 15 tot 18 jaar worden en weegt gemiddeld 8 kilo. Ze meet gemiddeld 60 centimeter, de staart van 15 centimeter meegerekend.

Woensdag 6 juli 2011

- Van : refuge du Col-du-Palet 2.581 m
- Naar : Val d' Isère 1.870 m
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 420 m
- Dalen : 1.146 m
- Duur : 6 uur

Om 06.30 uur zijn we terug op stap. Zoals steeds zijn we bij de eerste vertrekkers.

Er zitten 🎵 twee marmotten in
mijn 🎵 ouwe jas 🎵 en die twee
marmotten 🎵 wonen er pas 🎵

Het dorpje Tignes lag vroeger in de vallei van de Isère, iets lager dan Val d'Isère. Na de Tweede Wereldoorlog werd echter een hydro-elektrische stuwdam aangelegd op de Isère. Door het ontstane stuwmeer, het Lac du Chevril, zou het oude dorpje Tignes onder water komen te liggen. De kerk werd verhuisd naar Tignes-les-Boisses, en het dorp liep uiteindelijk onder in 1952. Om de tien jaar laat EDF het meer voor inspectie- en onderhoudswerken aan de dam leeglopen voor onderhoudswerken, en worden de resten van het oude Tignes nog zichtbaar. Het huidige dorp Lac-les-Tignes is ontstaan na de aanleg van de stuwdam. Het is nu een mondain skioord.

Kijk eens aan Ludwig
wat een lange haren
die hond heeft.

Het is druppeltjestijd Henk!

In de buurt van Lac-de-Tignes is er ook een vliegveld aangelegd, midden in de bergen. We hebben tevens het geluk dat we enkele vliegtuigen kunnen zien landen en opstijgen.

Een houten motorfiets. Prachtig gemaakt. Je zou er zo kunnen mee wegrijden.

Kom Ludwig, we gaan
hier in deze kroeg lekker
een biertje drinken.

Henk, het is weer
druppeltjestijd!

Het medicijnkastje van Henk. Gelukkig is zijn rugzak groot genoeg. En dan staan er de spuitjes met EPO er nog niet bij.

We overnachten op de camping. In de plaatselijke winkel kopen we een pak paella uit de diepvries en we koken ons potje zelf.

Donderdag 7 juli 2011

- Van : Val d' Isère 1.870 m
- Naar : Bessans 1.694 m
- Afstand : 26 km
- Stijgen : 1.430 m
- Dalen : 1.586 m
- Duur : 10 uur

Het is weer druppeltjestijd. Henk houdt marmotten voor ratten!

We komen op de Col de l'Iséran. Dit is de hoogste geasfalteerde bergpas van de Alpen. Deze is slechts open van juni tot november. Deze col is al zes keer opgenomen geweest in de Ronde van Frankrijk en twee keer werd de rit gewonnen door een Belg, Felicien Vervaecke in 1938 en Sylvère Maes in 1939.

Wederom is het druppeltjestijd.....

